

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ἀκόσμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δέκα κ' ἔνεα τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἀρχὴ μεγάλη Βουλευτηρίου.

"Ἐτος χίλια κ' ἔννα κ' ἔννακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πατῶσα.

Ποῦντος χίλια κ' ὀγδόνα κ' ἔνεα,
καὶ φρονήματα κόσμου γενναῖα.

Ἄς ποῦμε λόγια λίγα
στὸν Βασιλεῖ τὸν Ρῆγα.

Πρόβαλε, Ρῆγα, νὰ μᾶς δῆς, πρόβαλε νὰ σέ δούμε,
ἔβγα ν' ἀκούσῃς σήμερα τί πόθους κελαῖδούμε,
ἔβγα νὰ ξανακούσωμε Βασιλικὴ λαλιὰ...
Ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

Συγρηνημένος Βασιλεῖς προβάλλει στὸν ἐξώστη
κ' ἴλας ὁ κόσμος τὸν θαρρεῖ πατέρα λαοσώστη.
Λαὸς ποθεῖ τοὺς πόθους τοῦ κ' ὀ Ρῆγας νὰ ποῖσῃ
κ' ἐπαναστάτης Βασιλεῖς στὸν Θρόνον νὰ καθήσῃ,
καὶ γύρω τοῦ γλυκαλάλα νὰ τραγουδοῦν πουλιὰ...
Ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

Μὲ στήθος ἀπὸ βογγητὰ κ' ἀπὸ καύμους γεμάτο
θελεὶ καινούριον σήμερα νὰ δῆ τὸν Κορωνάτο.
Λαὸς βοᾷ, λαὸς βογγᾷ στοῦ πόνου τὴν πλημμύρα,
καὶ θελεὶ γιὰ σημαῖα τοῦ μεγάλῃ τὴν πορφύρα,
νὰ παύσουντὰ γανγίσματα λυσσάρικα σκυλιὰ...
Ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

Συγρηνημένος Βασιλεῖς σὲ νέο Θρόνον γέρνει
κ' ἀπὸ τὸν βόγγο τοῦ λαοῦ φωνὴ καὶ τόνο πέρνει,
καὶ κράζει κάθε φρόνημο: καὶ τίμιος ἐργάτης:
Ζήτ' ὁ καινούριος Βασιλεῖς ὁ πρωτεπαναστάτης,
κ' ἰδὸ μὲζυρ' ἀλαλάζουσε καὶ κατάσπρα μαλλιὰ:
Ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

Συγρηνημένη προχωρεῖ τοῦ γένους ἡ Κορῶνα
μέσα σ' ἐπαναστάσεως εἰρηνικὸν ἀγῶνα,
κ' ὀπόταν Στέμμα καὶ Λαὸ πόθος κοινὸς ἐνώνη
μὲ μέρα τὴν ἀγάπη των κ' ἡ Νίκη στεφανώνει.
καὶ γίνονται ψηλότερα τοῦ Θρόνου τὰ σκαλιὰ...
Ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

*** Έχουν θέμα κύριον
το Συλλαλητήριο.**

Φ.— Σήκω λοιπόν έγκώμα να ψάλης περισοά
πρός τόν Σεφκέτ Πασοά.

Π.— Τι λές, μωρέ;

Φ.— Γιά τόν Σεφκέτ δε ψάλαμεν τροπαρί.

Π.— *Αλλά γιατί;

Φ.— Δέν τ'νοιώσες ακόμη, βρέ ζαγάρι;

*Γίμο 'στών Σεφκέτ θα κάνω
έν καθάρα κη 'έν όργάνω,
όίμο 'στών Σεφκέτ Πασοά,
τόν Νεότουρκο φεσοά.

Π.— Σκάος, έξοστρωτο γαδοθούρι,
νά μη φέξ καμμιά 'στη μούρη.

Φ.— Τοτό που σού λέω κίνα,
και μη χάσκη, λαοσιάνε.
Τούτον δε όμνήσ' ή λύρα
της παρούσης έσοχής,
κούτον κήρυξε σωτήρα
της Ελλάδος της πωχτής.

Τούτος άνοιξε τά μάτρια
μακαρίων νυσιαλέων,
και πικινός οί Βασιλέων
τούς οδηγούς Παλάτια.

Τούτος τούς άργούς, τούς χαθούς,
τούς Σατύρους και τούς Φανούς
τούς έκίνησε προς κλήην
άνορθώσεως μεγίλην.

Τούτος έβγαλε τά κλήθη
έξω στάσεων άνόβων,
κη 'άνεπύρωσε τά στήθη
Σωματίων και Συλλόγων.

Τούτος φέρε τούς δάλιτας
έξω 'στού Γουδι με άπόν,
τούτος φέρε τούς πολιτας
εις κεδία Πολυγώνων.

*Ακούον' έμβατήρια
και τύματα βροντούς,
λαού συλλαλητήρια
σ' έκειν' άγτακατιού.

Σημαίαις άδελφόνονται,
λίβαρα μάς φωτίζουν,
κη 'έπάνω των καρφόνονται
μάτρα, που κυματίζουν.

Σήκω και σούστην κίχθουν αυτής της νέας πλάσεως,
νοσθρε της πρωτευούσης,
σήκω της άναστάσεως
τά σημάτρα ν' άκούσης.

*Άκου και σούτι χαροπά
τό σημάτρα σημαίνει...
κότε κη 'έκείνον τόν πατά
πός τόν λαόν κοιμαίει.

Σέ χρόνους φέρομαι τρανούς
κη 'άρματαλών ηήμερια...
ύφόνονται 'στούς ούρανούς
λαού πογούτες χέρια.

Μεγάλον παπά
λαός άνειριτζει...
τό στήθος κευκά,
τό μάη διακρύζει.

Κη 'εγώ ξενοτάζω
κη 'άβήθους κευτάζω
'στών χέρσον λαμάνα.

Κη 'όραίζεται κότεν
ό κόσμος ύψοστην
'στών νέον άγνάνα.

Βάρδα μωρε νά περάσω...
τι καινούριος καιροσί...
μέ σημαία τό ράσω,
μέ σκαθι κη 'ό σκαυός.

*Ο σταυρός άνυψόθη,
και ψυχών διακρύων

**Τὸ ζευγάρι κουβαλεῖ
τὸν Κρηζάτη στὴ Βουλὴ.**

ἀνεσκόπησαν πόδες,
καὶ σὲ κόσμους ὄνειρων
καὶ σὲ τάφους μαρτύρων
σφριγγιῆ καρελαίνει
δλ' ἢ κλέσσις ἢ χανίτη.

Ἄφνω κινθάρους,
ἀφίνω φινάρους,
γανυίζοντας σκύλους,
κ' ἀκούω Πινδάρους,
Τυρταίους, Διογυλλίους.

Λαὸς ποῦ στενάζει
τραγὰ μού φωνάζει:
ἐγείρου ἴ' ἀκούσης
μακρὰν ἐκ περάτων
μεγάλας συγκρούσεις
ἀσπίδων, δοράτων.

Πρὸς πάλιν ἀρετῆς,
ὁ κάθε δουλευτῆς
ἐμπρός χωρίς μιζά.

Κλάτους ἄς δώσ' ἢ μοῦλα
σὲ κάθε φαταουίλα
τρανὴ σαποκουίλα.

Κι' ἔγώ' στοῦ Παπᾶ — Ἄραξον τὸ πλάϊ παραστέτω,
κι' οἱ Κρητικοὶ τοῦ Βᾶμου
θαβαίνουνε ἔμπροστά μου
μὲ τὸν Παπᾶ — Μαγιάλη καὶ τὸν Παπᾶ — Μαλίκο.

Πῶ ! πῶ ! . . . τί κόσμος τοῦτος ! ..
τί Σαματεῖων πλῆθη...
καρδῆς μεγάλης πλοῦτος
ἀπόθνας διεχύθη.

Πανηγύρεως ἡμέρα,
κι' ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
μὲ ἀνοή ζωῆς φουᾶ . . .
ἀφερίμ, Σεφκέτ Πασσά.

Τούτον ἔνιαι, Περούλέτο,
ἐν κούρα κι' ὀργανέτω.
Τούτος σ' ἔκινε νὰ θέλῃς στρατιᾶς ἀξιωμαχός,
μὲς ἴστῃς μοῦθλας τὸν καιρὸ,
κι' ἔγαλβάνισε βατράχους
φουσκωμένους μὲ νερὸ.

Καὶ σὸν ὄης ἀληθινὰ
πῶς ἀλλάξαμε κεφαλί,
κι' οἱ μικροὶ μας κι' οἱ μεγαλοὶ
δὲν ἀπλόδουν τραχανά.

Κι' ἄν γίνῃ τίποτα καλὸ
νὰ μὴν ξεχνᾷς παρακαλῶ
τὸν Τούρκου Στρατηλάτη
καὶ λέγε του : σπολλάτη.

Καλὰ ποῦ βρέθηκε κι' αὐτός, ἀλλοθῶς ἀγαπητέ,
τέτοια συλλαγήτρια δὲν θ' βλεπέες ποτέ,
μήτε σημερινῶν θ' ἄκουες ἴχους εἰς τὸν ἄρα,
ποῦ νόμιζες ἀνάστασις πῶς ψάλλεται δευτέρα,
καὶ μήτε πλῆθη πολικῶν δὲν θ' ἄδραγαν ἄδρα
νὰ δίδουν ὄρκον πίσταως σὲ μαχητῶν Ἄρφα.

**Ἔμνος στὸν Σεφκέτ Πασσά...
Στρατηλάτη, τοῦν γιασά.**

Κι' ὅταν κἀμῆλον δὲν βλέπης νὰ κερνῆ καρφοβελόνη,
κι' ὅταν τῆς συναλλαγῆς
τὸν παμφάγον Γηροῦσιν
τὸν σασημάουν κατὰ γῆς.